

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

navrhovatelky: **M. T.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor

proti
odpůrkyni: **obec Vranov**
sídlem Vranov 16, 257 22 Čerčany
zastoupená advokátem Mgr. Richardem Vachouškem
sídlem Masarykovo nám. 225, 256 01 Benešov

o **návrhu na zrušení části opatření obecné povahy** – územního plánu obce Vranov, vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 25. 9. 2019, č. 6/2019,

takto:

- I. **Návrh se zamítá.**
- II. **Navrhovatelka je povinna zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Richarda Vachouška.**

Odůvodnění:

I. Obsah návrhu na zrušení části opatření obecné povahy

1. Navrhovatelka se podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu odpůrkyně, schváleného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 25. 9. 2019, č. 6/2019 (dále jen „napadené OOP“), a to v rozsahu
 - a. části textového i grafického vymezení plochy *DM – Plochy dopravní infrastruktury – komunikace místního významu* na části pozemku parc. č. X, k. ú. V. L., o ploše 171 m²

vymezené spojnicí lomových bodů č. X, X, X, X a X dle geodetické dokumentace zaměření skutečného stavu polohopisu, která je přílohou návrhu, **nebo**

- b. části textového i grafického vymezení plochy *DM – Plochy dopravní infrastruktury – komunikace místního významu* na celém pozemku parc. č. X, k. ú. V. L., a to za předpokladu, že dle názoru soudu není možné zrušit územní plán pouze v rozsahu části pozemku o výměře 171 m² shora identifikované lomovými body.
2. Navrhovatelka je předně názoru, že napadené OOP bylo vydáno v rozporu se zásadou proporcionality. Řešení zvolené napadeným OOP – zařazení pruhu pozemku mezi pozemkem navrhovatelky (parc. č. X) a pozemkem jejího syna V. T. (parc. č. X), který navrhovatelka dlouhodobě užívala a stále užívá, do plochy dopravní infrastruktury – je dle názoru navrhovatelky v rozporu s kritériem vhodnosti a potřeby. Tento pruh předmětného pozemku parc. č. X byl dříve začátkem původně plánované komunikace, která však v současné době nemá v lokalitě opodstatnění. Jako veřejná komunikace se tento pruh nikdy nevyužíval a v novém územním plánu již navíc není ani pokračování této komunikace navrhováno. Pruh předmětného pozemku (v podstatě „zakouslý klín“ mezi dvěma navrhovatelkou užívanými pozemky) tak v současné době nemá žádný smysl. Pozemky, které měla původní komunikace obsluhovat (parc. č. X a parc. č. X), jsou nyní oba ve vlastnictví syna navrhovatelky, který s jakoukoliv komunikací vedenou přes jeho pozemky nesouhlasí. Přístup na jeho pozemky je zajištěn z existující účelové komunikace na pozemku parc. č. X bez potřeby vymezení předmětného „zakouslého klínu“. Jako důkaz navrhovatelka navrhuje výslech svého syna.
3. Dle navrhovatelky je jakákoliv realizace komunikace na předmětném pruhu pozemku parc. č. X (dále jen „sporná plocha“) do budoucna vyloučena. Sporná plocha již nemá z hlediska dopravní infrastruktury žádný význam. Ani případné obratiště v tomto místě nepřichází v úvahu a nelze jej na sporné ploše realizovat, neboť ta je pro takový účel příliš úzká. V posledních 20 letech byla sporná plocha pronajata jí (což navrhovatelka dokládá kopií nájemní smlouvy ze dne 26. 7. 1998) a je dlouhodobě pod společným oplocením se zahradou. Zahradu tedy navrhovatelka obhospodařuje na svém pozemku parc. č. X, na sousední sporné ploše a na sousedících pozemcích svého syna parc. č. X a X. Oplocení sporné plochy bylo odpůrkyní navrhovatelce řádně povoleno, což navrhovatelka dokládá kopií sdělení obce V. k ohlášení drobné stavby – oplocení vlastního pozemku ze dne 10. 3. 1999.
4. Dle navrhovatelky měla být sporná plocha stanovena ve stejné funkční ploše jako pozemek navrhovatelky. Neexistuje důvod ani jakýkoliv veřejný zájem na tom, aby sporná plocha sloužila jako veřejná komunikace. S ohledem na to, že byla sporná plocha dlouhodobě pronajata a nadále je oplocená a využívána jako zahrada, je zcela bezvýznamná pro využívání zbytku předmětného pozemku parc. č. X jako veřejně přístupné účelové komunikace. Sporná plocha nikterak neumožňuje lepší využívání komunikace vedoucí po pozemku parc. č. X. V minulosti navíc probíhala jednání o odkupu sporné plochy, což bylo navrhovatelce ze strany zástupců odpůrkyně přislíbeno, navrhovatelka splnila veškeré odpůrkyní dané podmínky, avšak koupě nakonec nebyla realizována, a to zřejmě pouze z osobních důvodů. Z toho navrhovatelka vyvozuje, že pokud i odpůrkyně byla původně ochotná spornou plochu navrhovatelce prodat, není nezbytnou součástí veřejné komunikace.

5. Sporná plocha navíc zasahuje do nemovitosti navrhovatelky a navrhovaným řešením dle navrhovatelky dojde k závažnému znehodnocení jejího pozemku a rekreační chaty. Zasažení do nemovitosti spatřuje navrhovatelka v následujícím: výjezd z garáže situované ve sklepení rekreační chaty se nachází na sporné ploše. V případě, že by tato část pozemku byla využívána jako veřejná komunikace, bylo by znemožněno využívání garáže, neboť by muselo dojít k zasypání tohoto výjezdu. Z toho titulu navrhovatelka dovozuje svoji aktivní procesní legitimaci domáhat se zrušení části napadeného OOP. Vjezd k rekreační chatě se na sporné ploše nachází již od roku 1986, kdy byla rekreační chata řádně zkolaudována a ze strany odpůrkyně povolena. Jako důkaz navrhovatelka předložila kopie stavebního povolení ze dne 7. 7. 1983 a kolaudačního rozhodnutí ze dne 22. 10. 1986. Navrhovatelka na ohrožení svého vlastnického práva odpůrkyni v rámci námitek k návrhu územního plánu řádně upozorňovala a měla a nadále má snahu jej řešit, jelikož žádá odpůrkyni o odkup či alespoň pronájem sporné plochy. Svá tvrzení navrhovatelka dokládá přiloženou kopií dopisu adresovaného starostovi odpůrkyně.
6. Navrhovatelka dále argumentuje tím, že komunikace na předmětném pozemku parc. č. X není v místě u pozemku navrhovatelky dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“) způsobilá k tomu, aby plnila funkci jediné přístupové komunikace k rodinným domům, a to zejména s ohledem na nedostatečnou šířku, která činí v nejúžším místě pouze cca 5 metrů, zatímco zmiňovanou vyhláškou je vyžadováno, aby šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek rodinného domu, činila při jednosměrném provozu alespoň 6,5 metru. Dle navrhovatelky by bylo pro obsluhu plochy X vhodnějším řešením zřídit příjezdovou cestu s odpovídajícími parametry po východním okraji plochy X. Návrh odpůrkyně učinit ze sporné plochy součástí přístupové cesty k ploše X není vhodný ani potřebný. Plochu X lze i bez využití sporné plochy obsloužit z obou stran: tedy z veřejné komunikace X a toliko doplňkově i z existující komunikace po předmětném pozemku parc. č. X (bez zahrnutí sporné plochy). Již v námitkách, které vyjádřila v průběhu projednávání návrhu napadeného OOP, navrhovatelka projevila svůj nesouhlas s tím, aby rozvojová plocha X byla dopravně obsluhována pouze po pozemku parc. č. X, který se nachází v přímém sousedství její nemovitosti, a to právě kvůli šíři pozemku, která je z hlediska § 22 odst. 2 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území pro pozemní komunikaci zpřístupňující pozemky rodinných domů nevyhovující.
7. Navrhovatelka je proto přesvědčena, že napadená část OOP je v rozporu s požadavkem vyváženého vztahu tří základních pilířů definovaných v § 18 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a v rozporu s požadavkem soustavného a komplexního řešení účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Do vlastnických práv navrhovatelky je nepřiměřeně zasaženo bez objektivních důvodů a potřeb, přitom k navrhovanému cíli by bylo možné dojít jiným způsobem, který by znamenal podstatně menší zásah do práv navrhovatelky a dalších vlastníků pozemků. Řešení zvolené napadeným OOP je dle názoru navrhovatelky v rozporu s kritériem vhodnosti a potřebnosti, kritériem minimalizace zásahů i zákazu libovůle.
8. Navrhovatelka dále namítá, že námítka a připomínky, které vznesla v průběhu projednávání návrhu napadeného OOP, byly nedostatečně a nesprávně vypořádány.

Navrhovatelka v námitkách především navrhovala, aby byla z návrhu územního plánu vyjmuta komunikace, která byla v původním plánu navrhována v části pozemku parc. č. X mezi pozemky parc. č. X a X – tedy na sporné ploše. Odpůrkyně se při vypořádání této námítky nijak nevyjádřila k faktu, že vymezení veřejné komunikace na sporné ploše je neopodstatněné, neboť tento pozemek jako veřejná komunikace neslouží, je oplocen a využíván jako zahrada. Pokud odpůrkyně argumentovala nutností vymezit pozemek parc. č. X v ploše DM jako celý (tj. se zahrnutím sporné plochy), pak je tato argumentace nezákonná, neboť územní plánování neřeší vlastnické vztahy a vymezuje funkční plochy dle potřeby těchto ploch, tedy bez ohledu na hranice pozemků či vlastnické vztahy. Navrhovatelka již v námitkách uvedla, že spornou plochu ani nelze jako veřejnou komunikaci využívat, neboť se na sporné ploše nachází sjezd do garáže rekreační chaty navrhovatelky a navrhovaným řešením může dojít k znehodnocení pozemku navrhovatelky či dokonce k znemožnění plnohodnotného využívání její stavby. Odpůrkyně vypořádala námitku nezákonným způsobem, pokud uvedla, že nedojde k zásahu do vlastnického práva navrhovatelky, která může svůj pozemek využívat nadále stejným způsobem. Tak tomu ale není, neboť využívání garáže by totiž v případě zřízení pozemní komunikace na sporné ploše bylo znemožněno. V případě zřízení pozemní komunikace nebude moci navrhovatelka nadále využívat ani zahradu, kterou na sporné ploše více jak 20 let obhospodařuje.

9. Navrhovatelka je též názoru, že ani další dvě její námitky nebyly vypořádány řádným způsobem. K její námitce, že nový územní plán nedostatečně řeší dopravní obslužnost lokality X, odpůrkyně uvedla, že řešení dopravní obslužnosti této lokality není předmětem návrhu územního plánu. Takové vypořádání navrhovatelka považuje za rozporné s požadavky § 18 a 19 stavebního zákona a za nepřezkoumatelné. Vedle toho navrhovatelka v námitkách vyjádřila pochybnost o objektivitě zpracování územního plánu. Dle navrhovatelky není územní plán řešen v souladu s cíli územního plánování podle § 18 stavebního zákona. K této pochybnosti navrhovatelky se však odpůrkyně odmítla vyjádřit. I toto navrhovatelka považuje za nedostatečné a nepřezkoumatelné vypořádání své námítky.

II. Obsah vyjádření odpůrkyně

10. Odpůrkyně předně tvrdí, že navrhovatelka nemohla být zkrácena na vlastnických právech, neboť pozemek parc. č. X je ve vlastnictví odpůrkyně. Navrhovatelkou je napadáno zastupitelstvo odpůrkyně z důvodu, že neupřednostnilo soukromý zájem navrhovatelky na využití pozemku, který prokazatelně není v jejím vlastnictví. V současné době navíc navrhovatelka využívá spornou plochu neoprávněně, neboť nájem k této části pozemku, založený nájemní smlouvou ze dne 26. 7. 1998, byl sjednán na dobu 20 let a již nebyl prodloužen. Napadenou částí OOP tedy nemůže dojít k omezení vlastnických práv navrhovatelky. Odpůrkyně nesouhlasí ani s tím, že by se dopustila procesních nebo hmotněprávních nezákonností. Vymezení plochy celého pozemku parc. č. X (tedy včetně sporné plochy) bylo posuzováno ve vztahu ke všem souvislostem v území s cílem dosáhnout obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území, tj. v souladu s § 18 odst. 2 stavebního zákona. Odpůrkyně upřednostnila zajištění ochrany celého pozemku tak, aby i nadále byl vymezen ve prospěch i dalších vlastníků pozemků a staveb, kteří území využívají, např. pro příjezd ke zkolaudovaným objektům rodinných domů. Navíc celý pozemek parc. č. X byl i v původním územním plánu z roku 2001 veden jako místní komunikace. Tvrzení navrhovatelky, že ponecháním původního stavu, který

vyplýval z původního územního plánu, bude navrhovatelka zkrácena na svém vlastnickém právu a právu na spravedlivý proces, je zcela mylné. Odpůrkyně nesouhlasí ani s názorem, že vymezením předmětné plochy jako *plochy dopravní infrastruktury – komunikace místního významu* bylo v rozporu s kritériem vhodnosti a potřebnosti. Bylo plně v kompetenci zastupitelstva odpůrkyně, která je navíc vlastníkem pozemku parc. č. X, aby posoudilo, zda i nadále bude celý tento pozemek veden pod stejným funkčním využitím. Názor navrhovatelky, že jakákoliv realizace pozemní komunikace je na sporné ploše vyloučena, je zcela irrelevantní už jen s ohledem na to, že navrhovatelka není vlastníkem předmětného pozemku. Navíc plochu určenou pro místní komunikaci lze využít v souladu se stanovenými podmínkami využití, tedy nejen pro hlavní využití (silniční a cyklistická doprava), ale i pro využití přípustné.

11. Argumentuje-li navrhovatelka tím, že odpůrkyně umožnila v uplynulých letech nájem části pozemku parc. č. X, jde o skutečnost, jež nemá žádný vliv na funkční řešení plochy. Již při uzavírání nájemní smlouvy v roce 1998 si navrhovatelka musela být plně vědoma toho, že po uplynutí sjednané doby nájmu bude její povinností uvést pozemek do původního stavu.
12. Dle odpůrkyně je cílem navrhovatelky omezit veřejný prostor. Odpůrkyně postupně řeší realizaci vodovodních řadů zajišťujících zásobování sídla (V. L.) vodou a dále uvažuje o realizaci splaškové kanalizace napojené na uvažovanou ČOV V.. Řady je vhodné vést prioritně po pozemcích, které nejsou soukromé, tj. i po pozemcích vymezených pro místní komunikace. Cílem odpůrkyně tak je zachování ploch veřejného prostranství minimálně ve stávajícím stavu, daném historickými hranicemi pozemků vedených v katastru nemovitostí. Domněnky a úvahy navrhovatelky o zbytnosti součásti veřejné komunikace na sporné ploše považuje odpůrkyně za zcela neopodstatněné. Funkční vymezení ničím nevybočuje z dlouhodobě sledované koncepce odpůrkyně. Navrhovatelka se ve svém návrhu na zrušení části napadeného OOP nemůže opírat ani o fakt, že již několikrát žádala o odprodej sporné plochy.
13. Odpůrkyně dále uvádí, že z obsahu kolaudačního rozhodnutí, jehož kopii k návrhu navrhovatelka jako důkaz doložila, plyne, že součástí rekreační stavby není garáž. Jako součást stavby je v kolaudačním rozhodnutí uvedena toliko „dílňa“. Jestliže odpůrkyně užívá část stavby jako garáž, činí tak v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Cílem odpůrkyně přitom není zamezit v příjezd k objektu rekreační stavby ani v přístupu ke zmiňované dílně. Stavební povolení bylo vydáno s podmínkou, že stavba bude od sousedního pozemku vzdálena minimálně 3 metry. Tento požadavek byl splněn. Navrhovatelka tak dle názoru odpůrkyně nadále může svůj pozemek, jakož i stavbu na pozemku umístěnou využívat v souladu s kolaudačním rozhodnutím.
14. Pokud jde o námitku týkající se nevyhovujících parametrů komunikace vedoucí na pozemku parc. č. X, odpůrkyně uvádí, že územní plán nevylučuje případné rozšíření této komunikace a zároveň nepředjímá dopravní napojení navržené zastavitelné plochy X. Odpůrkyně nikdy netvrdila, že šířka pozemku parc. č. X je v souladu s požadavky části třetí vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Tato část předmětné vyhlášky se týká výhradně vymezení veřejného prostranství v případě, že tento bude nově zpřístupňovat pozemek rodinného domu. Posuzování parametrů pozemku určeného pro zpřístupnění pozemků rodinných domů bude záležitostí až budoucího správního řízení v případě, že vlastníci pozemků budou navrhovat umístění staveb na pozemcích, k nimž by taková komunikace vedla. Navrhovatelka ve svém návrhu předjímá jednu z možných variant dopravní obsluhy plochy X. Územní plán – s ohledem na nejasné budoucí členění

plochy – navrhovatelkou zmiňované řešení nevylučuje, avšak nevylučuje ani jiná možná dopravní napojení plochy X. To ostatně vyplývá i z odůvodnění napadeného OOP.

15. Odpůrkyně je dále názoru, že součástí jejího práva na samosprávu je uplatňování politické vůle v oblasti územního rozvoje; projevem této vůle je i rozhodnutí, zda bude celá plocha pozemku parc. č. X, který je v jejím vlastnictví, i nadále zařazena do funkční plochy DM. Soulad odůvodnění napadeného OOP s ustanovením § 18 stavebního zákona posuzoval nadřízený orgán územního plánování a dále také další dotčené orgány ve vztahu k jim svěřeným speciálním zákonům. Tvrzení o nesouladu s tímto ustanovením je účelové. Odpůrkyně si stanovila za cíl zachování funkčního využití pozemku jako celku tak, jak byl veden i v původním územním plánu. Návrh řešení není svévolný ani diskriminační, je naopak učiněn v nezbytně nutné míře. Navrhovatelka ničím nepodpořila svá tvrzení, že řešením dojde k negativnímu zásahu do jejích vlastnických práv. Pokud jde o odůvodnění souladu napadeného OOP s cíli a úkoly územního plánování, považuje jej odpůrkyně za dostatečné, což bylo mimo jiné potvrzeno i ve stanovisku nadřízeného orgánu. Jednotlivé cíle a úkoly uvedené v ustanoveních § 18 a 19 stavebního zákona byly v odůvodnění územního plánu vyhodnoceny dostatečně. Případné další požadavky na ještě podrobnější odůvodňování by dle odpůrkyně představovaly přepjatý formalismus.
16. S ohledem na výše uvedené odpůrkyně navrhla, aby byl návrh na zrušení napadeného OOP v části, v níž je regulována sporná plocha o výměře 171 m², zamítnut. Alternativní návrh na zrušení napadeného OOP v rozsahu regulace týkající se celého pozemku parc. č. X považuje odpůrkyně za zcela neopodstatněný a ničím neodůvodněný.

III. Replika navrhovatelky

17. V replice na vyjádření odpůrkyně navrhovatelka odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, z kterého má plynout, že aktivně procesně legitimován k podání návrhu dle § 101a a následující s. ř. s. je i vlastník vzdálenějšího pozemku v případě dotčení zvoleným řešením v územním plánu. Dále odkazuje na rozsudek téhož soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, dle kterého je pojem „dotčenosti“ nutno vykládat širěji – k dotčení práv řešením zvoleným v územním plánu tedy může dojít nejen u vlastníků pozemků či staveb, na které přímo dopadá změna územního plánu. Proto je navrhovatelka přesvědčena o tom, že jí aktivní procesní legitimace k návrhu svědčí, neboť zvoleným řešením dojde k závažnému znehodnocení jejího pozemku a stavby k rekreaci, která se spornou plochou bezprostředně sousedí.
18. Navrhovatelka dále v replice zdůrazňuje, že se domáhá zrušení vymezení využití pouze části pozemku parc. č. X o výměře 171 m² (tj. sporné plochy), nikoliv celého pozemku parc. č. X. Tato část pozemku slouží pouze jako přístup k rekreační chatě navrhovatelky. Jako příjezd ke zkolaudovaným objektům rodinných domů sporná plocha neslouží a ani sloužit nemůže.
19. Navrhovatelka souhlasí s názorem, že územní plán nemůže vyhovět všem představám soukromých zájmů jednotlivých uživatelů území. Odpůrkyně však ani v napadeném OOP, ani ve vypořádání námitek navrhovatelky nijak nevysvětlila, jaký je veřejný zájem na určeném funkčním využití sporné plochy. Navrhovatelka zdůrazňuje, že územní plán pracuje s kategorií plocha, nikoliv pozemek. Tvrzení, že ve shodném využití musí být celý pozemek, jak je vymezen vlastnický, tedy neobstojí. Navrhovatelka podnikla veškeré možné kroky k odkoupení sporné plochy, což starosta odpůrkyně navrhovatelce

v minulosti několikrát přislíbil. Starosta navrhovatelce nabízel i směnu sporné plochy za jinou část pozemku navrhovatelky. Z toho se dá dovodit, že vedení této části pozemku jako plochy dopravní infrastruktury není potřebné. K tomu navrhovatelka doplňuje, že v průběhu 20 let trvání nájmu sporné plochy nikdo z tehdejších vlastníků sousedních pozemků (jež má nyní ve vlastnictví syn navrhovatelky) nepožádal o umožnění průjezdu, který by navrhovatelka byla povinna dle tehdy platné nájemní smlouvy umožnit. Skutečnost, že funkční využití nebylo v novém územním plánu změněno, vnímá navrhovatelka jako schválnost, stejně jako to, že jí sporná plocha nebyla odprodána, ačkoliv nabízela cenu několikanásobně vyšší, než je v místě obvyklá a za kterou zastupitelstvo odpůrkyně pozemky stejné bonity běžně prodává kamarádům a rodinným příslušníkům zastupitelů. Zákaz libovůle a diskriminace je přitom jedním z kritérií zásady proporcionality.

20. Tvrdí-li odpůrkyně, že bylo plně v kompetenci schvalujícího orgánu posoudit, zda i nadále bude celý pozemek parc. č. X veden jako plocha dopravní infrastruktury, pak se dle navrhovatelky mylí, neboť pravomoc zastupitelstva obce rozhodnout o funkčním využití a z toho pramenícím zásahu do práv třetích osob je omezena právě zásadou proporcionality, jejíž nedodržení navrhovatelka rozporuje. Tak tomu je i v situaci, kdy je předmětný pozemek ve vlastnictví odpůrkyně.
21. Tvrzení odpůrkyně týkající se přípustného využití sporné plochy považuje navrhovatelka za zavádějící. Funkční využití ploch se v územním plánu zpracovává pro předpokládané hlavní využití. Navíc argumentace odpůrkyně v průběhu projednávání návrhu napadeného OOP vždy směřovala k hlavnímu využití pozemku; teprve ve vyjádření k návrhu odpůrkyně začíná používat argumentaci, že sporná plocha do budoucna nemusí nutně sloužit k umístění místní komunikace. Odpůrkyně též dle navrhovatelky zřejmě účelově zapomíná, že regulativ *Nepřípustné využití – stavby, zařízení a činnosti, které jsou v rozporu s hlavním a přípustným využitím* neumožňuje na sporné ploše např. stavbu oplocení, stavby zahradních domů a další obdobné stavby. Sporná plocha je vymezena jako plocha dopravní infrastruktury. Podle § 9 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území se plochy dopravní infrastruktury obvykle samostatně vymezují v případech, kdy využití pozemků dopravních staveb a zařízení, zejména z důvodu intenzity dopravy a jejich negativních vlivů, vylučuje začlenění takových pozemků do ploch jiného způsobu využití. Argumentace odpůrkyně je v rozporu s tímto ustanovením. Na tom, že sporná plocha nemá z hlediska dopravní infrastruktury žádný význam, navrhovatelka trvá, protože plocha je příliš úzká a nemůže sloužit ani jako případné obratiště – nejen s ohledem na platné normy, ale i proto, že v místě by se vozidlo nevytočilo.
22. Dále navrhovatelka zdůrazňuje, že od doby, kdy její rekreační chata byla v roce 1986 kolaudována, nebyly na sporné ploše kromě zaplacení provedeny žádné další úpravy. Stav je historicky daný, pozemek včetně sjezdu do garáže (dílky) je v nezměněné podobě od kolaudace. Podle názoru navrhovatelky je navíc lhostejno, zda je předmětný nebytový prostor v rekreační chatě užíván jako dílna nebo garáž. Podstatné je omezení přístupu na základě řešení zvoleného odpůrkyní. V případě zrušení či zasypaní sjezdu ke garáži (dílce) by nebylo možné do inkriminovaného prostoru zajet ani se sekačkou či zahradním traktorem.
23. Tvrzení odpůrkyně o realizaci vodovodních řadů a splaškové kanalizace napojené na uvažovanou ČOV považuje navrhovatelka za nerelevantní – na sporné ploše (malém „zakouslém klínu“ o velikosti 171 m²) bezpochyby žádný řad technické infrastruktury

tažen nebude. Vodovod v obci je již částečně hotový, zcela bez potřeby inkriminované sporné plochy. Prostor jako veřejný již více než 20 let neslouží, nemůže být tedy řeči o jeho omezení, nadto využití tohoto prostranství navrhovaným způsobem nedává žádný smysl.

24. Ve zbylé části repliky navrhovatelka reaguje na další argumentaci odpůrkyně, avšak nejde o žádnou novou, pro posouzení návrhu klíčovou reakci.

IV. Podstatný obsah správního spisu

25. Dne 28. 6. 2017 bylo zastupitelstvem odpůrkyně schváleno zadání nového územního plánu odpůrkyně a v návaznosti na to byl vypracován návrh územního plánu. V souladu s § 50 odst. 3 stavebního zákona uplatnila navrhovatelka (se svým manželem) k návrhu dne 19. 9. 2018 připomínky, které se co do svého obsahu zásadně nelišily od námitek, které navrhovatelka (opětovně se svým manželem) podala v souladu s § 52 odst. 3 stavebního zákona v rámci řízení o územním plánu dne 3. 4. 2019, tj. poté, co byl dne 28. 3. 2019 návrh územního plánu odpůrkyně veřejně projednán.
26. Navrhovatelka v uplatněných námitkách požadovala, aby v návrhu územního plánu bylo funkční využití sporné plochy převedeno z „komunikace místního významu“ na „plochy bydlení v rodinných domech“ nebo „plochy bydlení v rodinných domech venkovské“. S návrhem na umístění části komunikace na spornou plochu nesouhlasila pro její neopodstatněnost. Uvedla, že sporná plocha byla posledních 20 let zaplacená a již cca 40 let je využívána jako zahrada. Komunikace navrhovaná na sporné ploše by znehodnotila pozemek navrhovatelky a stavbu č. ev. X, k níž by byl znemožněn přístup. Rekreační chata je postavena téměř na okraji pozemku parc. č. X. Prioritou územního plánu má být zajištění zdraví obyvatelstva a klidného bydlení, avšak návrhem komunikace, jež by se nacházela z obou stran chaty navrhovatelky, by byl tento princip zásadně porušen. Případné obratiště před rekreační chatou na sporné ploše nemá význam a dle platných norem by tam ani umístěno být nemohlo.
27. Dále navrhovatelka požadovala, aby dopravní obslužnost navrhované nové obytné zástavby X byla vyřešena v rámci projednávání územního plánu. Uvedla taktéž, že nesouhlasí s návrhem, aby místní komunikace na pozemku parc. č. X byla obslužnou komunikací pro celou rozvojovou plochu X, a vznesla požadavek dopracovat a řešit zpřístupnění východní části plochy X variantním návrhem napojení z hlavní silnice. Navrhovatelka též namítla, že její připomínky ze dne 19. 9. 2018 nebyly při veřejném projednání územního plánu dne 28. 3. 2019 vypořádány, aniž by bylo nevypořádání jakkoliv zdůvodněno. Konečně navrhovatelka zmínila své pochyby o objektivitě zpracování územního plánu, který dle jejího mínění není řešen v souladu s cíli územního plánování dle § 18 stavebního zákona.
28. Podle výsledného znění napadeného OOP, schváleného dne 25. 9. 2018, je celý pozemek parc. č. X zařazen do ploch *DM – Plochy dopravní infrastruktury – komunikace místního významu*. V těsné blízkosti sporné plochy, jak ji navrhovatelka vymezila v návrhu, se nacházejí pozemky: parc. č. X, na němž se nachází rekreační objekt č. ev. X, parc. č. X a parc. č. X. Všechny tři sousední pozemky jsou územním plánem zařazeny do plochy *BV – Plochy bydlení v rodinných domech venkovské*.
29. Podle výrokové části napadeného OOP je pro plochy DM jako hlavní využití stanovena silniční a cyklistická doprava, jako přípustné využití je stanoveno:

- místní komunikace, účelové komunikace a veřejná prostranství včetně pozemků, na kterých jsou umístěny součásti komunikací (náspy, zářezy, opěrné a protihlukové zdi, mosty apod.)
- chodníky a pěší trasy
- odstavné, parkovací a manipulační plochy
- autobusové zastávky včetně souvisejících staveb
- veřejná zeleň
- doprovodná zeleň podél komunikací
- plochy pro umístění mobiliáře
- veřejná prostranství
- křížení s územním systémem ekologické stability
- technická zařízení a opatření k likvidaci dešťových vod
- nezbytná technická infrastruktura

Jako nepřípustné využití ploch DM jsou uvedeny stavby, zařízení a činnosti, které jsou v rozporu s hlavním a přípustným využitím.

30. V rozhodnutí o námitkách je pak v reakci na námitky navrhovatelky uvedeno, že pozemek parc. č. X bude i nadále veden celý jako plocha dopravní infrastruktury. Pozemek je ve vlastnictví odpůrkyně, která požaduje ponechat pozemek v celém rozsahu jako plochu DM. Komunikace na této parcele je již zakreslena v předchozím územním plánu odpůrkyně, v této části tak nedochází ke změně využití plochy. Řešením se nezasahuje do vlastnického práva navrhovatelky, která může využívat své pozemky jako doposud. V současné době není v platnosti žádná nájemní smlouva, která by opravňovala kohokoli bezvýhradně užívat pozemek parc. č. X nebo jeho část ve svůj prospěch. Územní plán neřeší pronajímání pozemků a stejně tak ani umístění či tvar obratiště. To se řeší samostatně mimo proces pořizování územního plánu. Není pravdou, že místní komunikace znemožní přístup (příjezd) k objektu č. ev. X. Není pravdou, že místní komunikace může ovlivnit zdraví obyvatelstva a klidného bydlení tím, že je vymezena ze dvou stran okolo pozemku parc. č. X, na kterém stojí chata. Navrhované plochy zástavby nejsou takového rozsahu, aby mohly způsobit negativní dopady z dopravy na životní prostředí lokality. Na vyhodnocení nemůže nic změnit ani fakt, že si vlastník chaty umístil rekreační objekt na pozemku nevhodně. V rozhodnutí o námitkách je dále reagováno na další navrhovatelkou vznesené námitky, avšak způsob, jakým byly vypořádány, již není z hlediska návrhu, jímž se navrhovatelka domáhá zrušení napadeného OOP toliko v části týkající se regulace sporné plochy, podstatný.

V. Posouzení návrhu soudem

31. Soud ověřil, že návrh byl podán včas a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dále se zabýval přípustností návrhu. Podle § 101a věty první s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech opatřením obecné povahy vydaným správním orgánem.
32. V dané věci je zjevné, že územní plán byl vydán formou opatření obecné povahy za použití odpovídajících ustanovení stavebního zákona a správního řádu. Navrhovatelka svoji aktivní legitimaci k podání návrhu dovozuje z toho, že část pozemku parc. č. X (sporná plocha), bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. X, který spadá do společného jmění manželů (navrhovatelky a pana V. T.) a na kterém je umístěn rekreační objekt č. ev. X, přičemž pokud by došlo k faktické změně využití sporné plochy dle nově přijatého územního plánu, byla by částečně znehodnocena nemovitost manželů, neboť garáž,

respektive dílnu situovanou ve sklepení rekreačního objektu, k němuž vede po sporné ploše vjezd, by nebylo možné nadále plnohodnotně využívat. K tomu soud předně uvádí, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010–169, dovodil, že návrh na zrušení opatření obecné povahy založený na vlastnictví nemovitosti ve společném jmění manželů je oprávněn podat i jen jeden z manželů. Proto není namístě návrh na zrušení napadeného OOP neprojednat z důvodu, že se k němu nepřipojil navrhovatelčin manžel. Soud dále pro účely tohoto řízení hovoří toliko o vlastnictví navrhovatelky.

33. Soud se dále v návaznosti na argumentaci odpůrkyně zabýval tím, zda navrhovatelka mohla být zkrácena na svých právech tím, že pro inkriminovanou část pozemku parc. č. X (spornou plochu nacházející se ve vlastnictví odpůrkyně) nebylo napadeným OOP stanoveno funkční využití, které navrhovatelka požadovala. Odpůrkyně zastává názor, že aktivní procesní legitimace navrhovatelce nesvědčí již jen z toho titulu, že se sporná plocha nenachází ve vlastnictví navrhovatelky. Tento názor však soud nesdílí. Navrhovatelka správně odkázala na pro věc přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž se podává, že aktivní procesní legitimace svědčí i tomu, kdo sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, tvrdí-li, že jeho vlastnické nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán připouští (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009–120, či rozsudek téhož soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010–89). Tím spíše toto pravidlo přirozeně platí v případě navrhovatelky, jejíž pozemek se nachází přímo na území regulovaném novým územním plánem v těsném sousedství sporné plochy a která logicky konsekventně a myslitelně tvrdí možnost dotčení její právní sféry příslušným opatřením obecné povahy (srov. shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, bod 34), když uvádí, že za předpokladu, že sporná plocha bude v budoucnu využívána v souladu s jejím schváleným funkčním využitím, bude znemožněno, respektive ztíženo užívání garáže situované ve sklepení rekreační chaty.
34. Dále se soud vyjadřuje k tomu, že sporná plocha byla již původním územním plánem odpůrkyně zařazena mezi plochy dopravní infrastruktury, a napadeným OOP tak *de iure* nedošlo k žádné změně. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu není vlastník pozemků opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011–17). Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012–31, doplnil, že „[i] v těchto případech musí být zřejmé, že postup pořizovatele územně plánovací dokumentace není svévolí a že zachování faktického stavu směřuje ke konkrétnímu cíli, kterého nelze dosáhnout jiným, šetrnějším způsobem.“ I v případě, kdy se opatřením obecné povahy oprávnění navrhovatele ve vztahu k využití jeho pozemku nezměnilo, tedy Nejvyšší správní soud připustil aktivní procesní legitimaci navrhovatele. V případě navrhovatelky, jakkoliv jí ke sporné ploše nenáleží žádné věcné právo, je třeba zdůraznit navíc to, že faktický způsob využití sporné plochy (zahradá) staronovému funkčnímu využití sporné plochy neodpovídá a výše citovaný požadavek Nejvyššího správního soudu je ve věci tím spíše uplatnitelný.
35. Soud proto dospěl k závěru, že ačkoliv se navrhovatelka domáhá zrušení napadeného OOP v části vymezující spornou plochu, k níž navrhovatelce nesvědčí vlastnické ani žádné jiné

absolutní právo, a ačkoliv napadeným OOP nebylo oproti původnímu územnímu plánu odpůrkyně funkční využití sporné plochy změněno, aktivní procesní legitimace navrhovatelce svědčí. Otázku aktivní procesní legitimace navrhovatelky jako podmínku přípustnosti návrhu nicméně nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace k návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti, kterou soud zkoumá v řízení ve věci samé. Tak soud, který návrh shledal projednatelným, činí níže.

36. Soud tedy přistoupil k věcnému posouzení návrhu, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného OOP (§ 101b odst. 3 s. ř. s.), tj. ze skutkového a právního stavu ke dni 25. 9. 2019. Při rozhodování byl soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).
37. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a současně dospěl k závěru, že není nutné provést dokazování. Navrhovatelka označila několik návrhů na provedení důkazů, primárně k osvědčení její aktivní legitimace k podání návrhu, snahy o odkup části předmětného pozemku od odpůrkyně, existence nájemní smlouvy a rozhodnutí o povolení a kolaudaci rekreační chaty. Dále navrhovala výslech svědka (jejího syna) a konstatování obsahu námitek a připomínek k návrhu napadeného OOP. Provedení těchto důkazů ve vztahu k samotnému návrhu však soud považoval za nadbytečné, neboť by jednak nemohly nijak změnit níže rozvedené právní závěry a jednak proto, že tvoří součást správního spisu, z něhož soud při posuzování návrhu vycházel. Pro úplnost soud podotýká, že vznesení důkazních návrhů nebrání postupu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48).
38. Navrhovatelka se domáhá toho, aby soud zrušil část napadeného OOP v rozsahu grafického a textového vymezení výše definované sporné plochy, jež byla zařazena mezi plochy *DM – Plochy dopravní infrastruktury*. Je přesvědčena, že tím došlo k zásahu do jejího věcného práva, neboť případné realizaci pozemní komunikace na inkriminované sporné ploše by nutně předcházelo zarovnaní terénní úpravy (vjezdu do garáže rekreační chaty), čímž by byla její nemovitost, kterou představuje pozemek parc. č. X, jehož součástí je rekreační chata, částečně znehodnocena. Navrhovatelka se již v průběhu řízení, které předcházelo přijetí napadeného OOP, aktivně svých práv domáhala, vznesla připomínky a později též námitky, v nichž požadovala, aby sporná plocha, již léta obhospodařovala na základě nájemní smlouvy, byla zařazena mezi plochy s jiným funkčním využitím, a to *plochy bydlení v rodinných domech*, potažmo *plochy bydlení v rodinných domech venkovské*. Její námitky nebyly dle jejího názoru dostatečným způsobem vypořádány, přijaté řešení je podle ní nelogické a z hlediska jejích práv neproporcionální. Navrhovatelka je dokonce názoru, že skutečnost, že jí napříště odpůrkyně již neumožní spornou plochu užívat alespoň na základě nájemní smlouvy, je jistým naschvalem ze strany odpůrkyně, respektive jejích politických představitelů. Stejně tak vnímá jako příkoří ze strany odpůrkyně to, že sporná plocha byla napadeným OOP nesmyslně zařazena mezi *plochy dopravní infrastruktury*, pročez bude navrhovatelce v budoucnu reálně hrozit, že před jejím rekreačním objektem vznikne zcela neúčelná a pouze několik metrů dlouhá slepá pozemní komunikace, jejímž účelem bude jediné, a to šikana navrhovatelky, jejíž vztah s hlavními politickými představiteli odpůrkyně není právě idylický. Navrhovatelka tedy spatřuje dotčení svého vlastnického práva v eventuální realizaci pozemní komunikace na sporné ploše, což napadené OOP umožňuje.

39. Soud si v rámci věcného posouzení návrhu nejprve položil otázku, zda by dotčení práva navrhovatelky k její sousední nemovitosti hrozilo i za předpokladu, že by navrhovatelka se svými uplatněnými námitkami v průběhu projednávání návrhu napadeného OOP uspěla, potažmo kdyby nyní soud jejímu návrhu vyhověl a odpůrkyně posléze v územně plánovací dokumentaci funkční využití sporné plochy změnila tak, jak navrhovatelka požaduje. Soud přitom dospěl k názoru, že pokud by byla sporná plocha zařazena územním plánem odpůrkyně mezi *plochy bydlení v rodinných domech*, respektive *plochy bydlení v rodinných domech venkovské*, pak nejenže by nepřestalo hrozit, že by užívání nebytového prostoru situovaného ve sklepení rekreační chaty bylo ztíženo, ale ve výsledku by se situace navrhovatelky mohla dokonce ještě více zkomplikovat. Pokud by totiž na sporné ploše odpůrkyně vybudovala (slepu) pozemní komunikaci, popř. pokud by ji využila jiným přípustným způsobem v souladu s funkčním využitím, pak by sice navrhovatelce mohlo reálně hrozit, že v rámci úprav sporné plochy nechá odpůrkyně terénní nerovnost před vjezdem do její garáže zarovnat, na druhou stranu by navrhovatelce ale pravděpodobně nehrozilo např. to, že spornou plochu odpůrkyně oplotí, neboť ta by potom pravděpodobně sloužila jako veřejné prostranství ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož „[v]eřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.“ Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 30. 4. 2008, Pl. ÚS. 5/07, doplnil, že „za veřejné prostranství lze tedy považovat každý prostor, který je přístupný všem bez omezení, slouží obecnému užívání a je jako veřejné prostranství určen v obecně závazné vyhlášce obce“, přičemž uvedl, že slova obsažená v § 34 zákona č. 128/2000 Sb. „a další prostory přístupné bez omezení“ je nutné vykládat tak, že jde o prostranství mající obdobný charakter jako „náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň“. Na druhé straně pokud by navrhovatelka dosáhla svého požadavku a sporná plocha by byla v územně plánovací dokumentaci vedena jako *plocha bydlení v rodinných domech (venkovská)*, pak nejenže by navrhovatelce hrozilo stále totéž (zarovnání terénní nerovnosti před její chatou), ale dokonce by vlastnice pozemku (odpůrkyně) s ohledem na funkční využití sporné plochy mohla snadno činit kroky, které by situaci navrhovatelky paradoxně ještě více zkomplikovaly. Odpůrkyně by takovouto soukromou plochu mohla kupříkladu oplotit a vysázet na ní zeleň, což by nepochybně mělo za výsledek totéž: znemožnění vjezdu do garáže navrhovatelky, a to zároveň bez veřejně nárokovatelné možnosti příjezdu či přístupu. V souvislosti s výše uvedeným odkazuje soud ještě na § 6 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, v němž je výslovně uvedeno, že místní komunikace je veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce.
40. Soud tak dospěl k závěru, že se navrhovatelka svých práv ve vztahu k jí vlastněné nemovitosti nemůže účinně domoci návrhem na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu odpůrkyně. Jinými slovy, svých práv se nemůže domoci v rovině veřejnoprávní, neboť její problém – zamezení vjezdu do sklepení chaty – vůbec ve veřejnoprávní rovině řešitelný není. Navrhovatelka může pro řešení svého problému zvážit soukromoprávní cestu před civilním soudem, a to např. dle § 1029 a následujících zákona č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, upravujících institut nezbytné cesty. I toto případné řešení v rovině soukromého práva však může být dle názoru soudu zkomplikováno skutečností, že (jak odpůrkyně správně připomněla) z obsahu kolaudačního rozhodnutí plyne, že nebytový prostor ve sklepení rekreačního objektu

navrhovatelky má být užíván jako dílna, nikoliv jako garáž, přičemž pěší přístup do sklepení – jak plyne i z vyjádření navrhovatelky – by případným zarovnáním vjezdu znemožněn nebyl.

41. Protože navrhovatelka v tomto ohledu neosvědčila svoji aktivní věcnou legitimaci (to znamená, že soud neshledal, že by se vydáním napadeného OOP zhoršilo ohrožení věcného práva navrhovatelky, resp. shledal, že zrušení stávajícího skutečného využití a jeho nahrazení funkčním využitím požadovaným navrhovatelkou by jí nijak neprospělo), je nucen za nedůvodný označit i zbytek návrhu. Navrhovatelka dále namítá, že námitky, jež uplatnila v rámci řízení, které vedlo k přijetí napadeného OOP, nebyly dostatečným způsobem vypořádány. Dle jejího názoru nebylo dostatečným způsobem odůvodněno, za jakým účelem má být sporná plocha v územně plánovací dokumentaci nadále vedena jako plocha dopravní infrastruktury, když je to řešení zjevně odporující logice. Navrhovatelka tedy namítá porušení svých procesních práv. I pokud by však její námitky nebyly v řízení, které vedlo k přijetí napadeného OOP, vypořádány dostatečně přezkoumatelným způsobem, jak se navrhovatelka domnívá, jednalo by se o skutečnost, kterou navrhovatelka v momentě, kdy neprokázala dotčení na svých hmotných právech v důsledku existence napadeného OOP, nemůže účinně namítat. Jak totiž plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je procesním prostředkem ochrany proti výslednému opatření obecné povahy, nikoliv proti procesu jeho přijímání. Navrhovatel tedy musí tvrdit dotčení na svých hmotných právech v důsledku existence napadeného opatření obecné povahy; nepostačuje uvádět námitky procesního rázu, vztahující se k procesu přijímání tohoto správního aktu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006-62, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51). V nyní projednávané věci navrhovatelka dotčení na svých hmotných právech v důsledku existence napadeného OOP plausibilně tvrdila (pročež prokázala svoji aktivní procesní legitimaci, a soud proto návrh „propustil“ do řízení ve věci), avšak protože soud posléze zjistil, že dotčení vlastnického práva navrhovatelky napadené OOP nezpůsobuje (její tvrzení se tedy ukázalo býti nepravdivým), nemůže soud návrhový bod týkající se nesprávného vypořádání námitek označit za důvodný, třebaže by v procesu přijímání napadeného OOP skutečně existovaly vady. Jinými slovy, v soudním řízení správním se neposkytuje ochrana procesním právům osob dotčených opatřením obecné povahy samoučelně, nýbrž jen v případech, kdy lze shledat souvislost mezi právem procesním a dotčením v hmotněprávní sféře. Porušení procesního práva, které se nemohlo projevit v hmotněprávní sféře, sankcionovat zrušením opatření obecné povahy nelze.
42. Navrhovatelka kromě výše uvedeného v návrhu namítá též rozpor s vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území, když šířka pozemku X, po němž má vést pozemní komunikace k rozvojové lokalitě X, není z hlediska § 22 této vyhlášky pro budoucí nemovitosti v lokalitě X dostatečná. Navrhovatelka však v návrhu blíže neuvedla, jak konkrétně se tato skutečnost dotýká jejího věcného práva, kromě toho, že se dotčený pozemek nachází v jejím přímém sousedství. Především je ale zapotřebí uvést to, že navrhovatelka požaduje zrušení napadeného OOP v části textového i grafického vymezení sporné plochy, tj. pouhé části pozemku parc. č. X. Zrušení napadeného OOP v části textového i grafického vymezení celého pozemku parc. č. X se navrhovatelka domáhá alternativně, přičemž z návrhu vyplývá, že tak požaduje teprve tehdy, pokud by soud shledal důvodnými námitky směřující ke stanovení funkčního využití sporné plochy, avšak podle názoru soudu by nebylo možné napadené OOP zrušit v části regulující pouze tuto

část pozemku parc. č. X, navrhovatelkou vymezenou příslušnými lomovými body, jak jest uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Z návrhu tedy vyplývá, že navrhovatelka se primárně nedomáhá toho, aby bylo napadené OOP zrušeno v části, v níž je regulován celý pozemek parc. č. X. Námitka směřující k rozporu s vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území je proto – stejně jako námitky výše vypořádané – nedůvodná.

43. Již jen nad rámec nezbytného odůvodnění soud uvádí, že námitka, kterou navrhovatelka v průběhu projednávání návrhu napadeného OOP uplatnila (neopodstatněnost vymezení sporné plochy jako plochy dopravní infrastruktury), byla dle názoru soudu skutečně vypořádána v odůvodnění napadeného OOP způsobem značně povrchním. Odpůrkyně se k námitce vyjádřila stručně tak, že je pozemek parc. č. X v jejím majetku a že si přeje ponechat pozemek v celém rozsahu jako plochu dopravní infrastruktury tak, jako tomu bylo v původním územním plánu. Navrhovatelce tak lze dát za pravdu, že důvod, proč byla sporná plocha zařazena mezi plochy dopravní infrastruktury, nebyl uspokojivě osvětlen. Skutečnost, že se odpůrkyně v odůvodnění napadeného OOP ani stručně nezmínila, proč je takové vymezení nutné a účelné, třebaže navrhovatelka minimálně po dobu dvou dekád (ale možná již od roku 1986) na sporné ploše obhospodařovala (jako svoji) zahradu, proto může vyvolávat oprávněný dojem, že přijaté řešení může představovat svévoli či schválnost namířenou vůči navrhovatelce, jejímu manželovi a potažmo i jejímu synovi, který v řízení, které vedlo k přijetí napadeného OOP, rovněž aktivně vystupoval. Soud má z věci celkový dojem, že toto zachování stavu v nové územně plánovací dokumentaci vůbec nesměruje ke konkrétnímu cíli, a sotva si dokáže představit účel slepé komunikace na sporné ploše potenciálně budované, stejně jako si nedokáže představit ani k čemu jinému v rámci přípustného využití by tato plocha, která je pozůstatkem dříve plánované cesty (která ale nikdy fakticky nevznikla a v dnešním rozložení pozemků již nemá žádné opodstatnění), měla sloužit. Pokud má odpůrkyně přeci jen představu, k čemu by v budoucnu měla sporná plocha v rámci hlavního či přípustného využití sloužit, pak dle názoru soudu měla alespoň v hrubých rysech tuto představu v odůvodnění napadeného OOP formulovat. Ostatně, ani později ve vyjádření k návrhu na zrušení části napadeného OOP odpůrkyně přesvědčivě nevysvětlila, jaký má přijaté řešení vlastně smysl. Soud přitom nezpochybňuje skutečnost, že vlastnické právo ke sporné ploše svědčí odpůrkyni, stejně jako netvrdí, že je snad povinností odpůrkyně navrhovatelce pozemek dále pronajímat či třeba i odprodat, jak navrhovatelka po odpůrkyni dlouhodobě požadovala. Na druhou stranu je to právě politické vedení obce, které by se mělo snažit o to, aby občané, potažmo vlastníci nemovitostí mohli v obci žít a své nemovitosti užívat pokojně a ideálně bez překážek. Výše uvedená úvaha soudu však nemůže nic změnit na tom, že návrh musel být zamítnut, neboť situace navrhovatelky není řešitelná veřejnoprávní cestou.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Protože soud neshledal návrh na zrušení části napadeného OOP důvodným, postupoval podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. a návrh zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Odpůrkyně, která byla ve věci úspěšná, naopak má právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady, při jejichž

posouzení soud vyšel z úkonů plynoucích ze soudního spisu, zahrnují náklady na zastoupení advokátem.

46. Jelikož je odpůrkyně obcí, která nevykonává působnost orgánu územního plánování, a tudíž nezaměstnává žádné osoby odborně způsobilé hájit územní plán v soudním řízení (pořizovatelem napadeného OOP byl sice Obecní úřad V., ale územně plánovací činnost vykonával podle § 6 odst. 2 stavebního zákona prostřednictvím fyzické osoby, s níž předtím uzavřel soukromoprávní smlouvu), má soud náklady na zastoupení advokátem za účelně vynaložené (viz bod 29 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, a bod 23 rozsudku téhož soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 461/2018-23).
47. Náklady odpůrkyně sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a vyjádření k návrhu) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), k čemuž je dále třeba přičíst dvakrát režijní paušál po 300 Kč jako náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náklady zastoupení jsou dále navýšeny o náhradu daně z přidané hodnoty z odměny za zastoupení a náhrady hotových výdajů dle § 57 odst. 2 s. ř. s. ve výši 1 428 Kč, neboť zástupce odpůrkyně je plátcem DPH. Celkové náklady odpůrkyně tedy dosahují výše 8 228 Kč. Tuto částku je navrhovatelka povinna zaplatit k rukám zástupce odpůrkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

předsedkyně senátu